

Bent vagy kint? Elkötelezettség és gyülekezeti tagság*

TARTALOM

- Választókongresszus lesz áprilisban Krasznán
- Baptista évfordulók – 2023
- Lelkipásztort, diakónust és gyülekezeti vént is avattak
- Bemutatkoznak a teológusok (I.)
- Vigaszom nyomorúságomban (I.)
- VISZ-választókonferencia Zilahon

Februárt kerek egy éve a közelben dúló háborúval kötjük össze. Szertefoszlott ezzel nemzedékemnek ama hosszan tartó reménykedése, hogy többé ilyesmi már nem történhet. Hiszen kicsi lett a világ és gazdag, amelyben a hajdani kérdőjelek már nem rettetgetnek. De a költő mintha csak előre látta volna: „végtelen, nagy szoba a világ, / S hideg van benne, sokszor nagy hideg”.

Olyan társadalomban élünk, ahol az elkötelezettség nem vonzó az emberek számára semmilyen területen. Ez figyelhető meg többek között a házasság területén is, ahol sok az elválás. Ha a munkahelyeket nézzük, itt is jellemző volt korábban egy elköteleződés, ami ma már szintén nem érvényes. A lakóhelyünket illetően is megfigyelhető az elköteleződés hiánya, sokan kimozdulnak, gyakran elköltöznak otthonaikból, főleg azok, akik külföldön vállalnak hosszútávú munkát. Ha közelebb jövünk a gyülekezeti élethez, John Piper mondását idézném: „Aki nem tagja egy helyi gyülekezetnek, az nem tagja Jézus Krisztus egyházának.”

Az Ige által használt metaforák a gyülekezeti tagságra

Az egyik ilyen metafora a „királyi nagykövet”. Erről olvasunk a Mt 28:18-ban, a nagy misszióparancsban. Aki megbízott bennünket, annak hatalma van, akárcsak a nagykövet megbízójának. A nagykövet pedig nem magát képviseli, hanem azt a hatalmat, azt az országot, amely őt delegálta a szolgálatra. Annak nevében beszél.

A gyülekezeti tagságra használt másik bibliai szinoníma a „gyermek”. A Biblia gyakran beszél úgy a megváltottakról, mint Isten gyermekeiről, akik az ő családjához tartoznak. A gyülekezet család is, ezért szólítjuk úgy egymást, hogy „testvér”, vagy „testvérnő”. Ezzel is arra utalunk, hogy mi többek vagyunk olyan embereknél, akik csak alkalmilag találkoznak. A Jn 1:12 azt mondja, hogy „akik pedig befogadták, azoknak hatalmat adott arra, hogy Isten gyermekeivé legyenek”. Jézus is úgy foglalt állást egyszer, hogy az őt követők többet jelentenek számára, mint testi családja. Ez mutatja azt, hogy kiké lettünk. →

Meghívó a Szövetség X. választókongresszusára

Kedves testvérek az Úr Jézusban!

Isten segítségével a Romániai Magyar Baptista Gyülekezetek Szövetsége választókongresszust tart a **Krasznai Magyar Baptista Gyülekezet** imaházában **2023. április 1-én**, délelőtt 10 órai kezdettel.

Kérjük szeretettel a Szövetségünkhöz tartozó gyülekezeteket, hogy a kongresszuson a Belső Szabályzat 43. cikkelye alapján képviseltessék magukat. Ez a következőképpen történik: 20-50 tag után 1 képviselő, 51-100 tag után 2 képviselő, 101-150 tag után 3 képviselő, 151-200 tag után 4 képviselő, és ezen felül minden megkezdett 50 tag után még egy-egy képviselő vehet részt a kongresszuson. A 20-nál kisebb taglétszámú gyülekezetek és a leánygyülekezetek az anyagyülekezettel együtt vegyék számításba a tagok számát. Az 50 tag alatti körzetek a lelkipásztoron kívül küldhetnek még egy képviselőt.

A választókongresszus tervezett **napirendje**:

- **Áhítat**
- **Igehirdetés:** Ian Smith (a North American Baptist Convention sólyomkövéri misszionáriusa)
- **Beszámoló:** elnök, főtitkár, főtitkárhelyettes, ellenőrök
- **Hozzászólások a beszámolóhoz**
- **A szövetségi tisztségviselők megválasztása**
- **A Szövetség új elnökének záróbeszéde**

A választások előkészítése érdekében, a Belső Szabályzat 59. cikkelyének értelmében, sor került a lelkipásztorok jelölő gyűlésére. Ez alkalommal – január 17-én Kolozsváron – a következő jelöltek lettek állítva:

Elnökjelöltek: Borzási Pál és Szűcs Sándor;

Főtitkársjelöltek: Rajna Ottó és Szabó László;

Főtitkárhelyettes-jelölt: Albert István Zsolt;

Alelnökjelöltek: Fazakas György, Kiss Lehel, Veress Ernő és János Csaba.

A kongresszusnak jogában áll a jelöléseket módosítani. Imádkozzunk, hogy az Úr áldja meg tanácskozásunkat, és hogy rendeljen alkalmas vezetőket a Szövetség élére!

Testvéri szeretettel az Úr Jézusban,
Borzási Pál főtitkár

→ Az Ige egy másik kifejezést is használ a gyülekezet tagjaira: „élő kövek”. Az Ef 2:20 azt mondja: „mert ráépültek az apostolok és a próféták alapjára, az alap pedig maga Jézus Krisztus”. Péter apostol is hasonlóan fogalmaz levelében.

Szintén szoros kapcsolatra utal a gyülekezeti tagok között az a megállapítás, hogy ők Krisztus testének a „tagjai”. Az Újszövetség rendszeresen testhez hasonlítja a gyülekezetet, amelynek tagjai egymáshoz tartoznak, támogatják és építik egymást. 1Kor 12:12-13-ban ezt mondja Pál apostol: „Mert ahogyan a test egy, bár sok tagja van, de a test valamennyi tagja, noha sokan vannak, mégis egy test, ugyanúgy a Krisztus is. Hiszen egy Lélek által mi is mindnyájan egy testté kereszteltettünk, akár zsidók, akár görögök, akár rabszolgák, akár szabadok, és mindnyájan egy Lélekkel itattattunk meg.”

Bent és kint. Milyen bibliai utalásokat találunk az Istenhez, az ő népéhez való tartozásra?

A első ilyen utalással az Édenkert esetében találkozunk. Azt írja az 1Móz 3:24: „És miután kiűzte az embert, odaállította kelet felől az Éden kertjéhez a kerubokat és a villogó lángpallást, hogy őrizze azt az utat, amely az élet fájához vezet.” Világos tehát a kint és a bent lét, az Istennel való szoros közösség, és az, ami már nem az.

Aztán ott van Nőé és bárkájának története. Ezt a beszámoló is arról beszél, hogy volt egy kint, és volt egy bent. Voltak, akik kint maradtak, majd miután bementek azok, akikről Isten úgy rendelkezett, ő zárta be az ajtót, a kívül rekedtek fölött pedig ítéletet hozott.

Egy másik esetben megfigyelhetjük Isten népét a pusztai vándorlás közben. Isten világossá teszi, hogy csak a tiszták lehetnek benn a táborban, a tisztátalanok – legalábbis egy időre – kívül kell várakozzanak addig, amíg megtisztulnak. „Parancsolt meg Izráel fiainak, hogy küldjenek ki a táborból mindenkit, akinek kiütése vagy folyása van, vagy aki holttest miatt tisztátalan,” mondja a 4Móz 12:2. Ha az újszövetségi időköt nézzük, itt a nemzetek határa nem úgy húzódik, mint az Ószövetségben, de itt is van egy jól felismerhető határvonal Isten népe, a gyülekezet és a kint lévő népcsoportok, emberek között. Ezt főleg annak alapján lehet felismerni, hogy valakinek az életvitel tükrözi, hogy megváltozott az élete, az Úrral jár, gyakorolja a gyülekezeti sákrámentumokat, vagy pedig még kívül van ezen az életen. Pál apostol azt mondja a Róm 6:3-4-ben: „Vagy nem tudjátok, hogy mi, akik Krisztus Jézusba kereszteltettünk, az ő halálába kereszteltettünk? A keresztség által ugyanis eltemettünk vele a halálba, hogy amiképpen Krisztus feltámadt a halálból az Atya dicsősége által, úgy mi is új életben járjunk.” Új életben élünk és járunk. A bemejtés az, amely által bizonyoságot teszünk arról, hogy változás történt az életünkben, és amely által bekerülünk a gyülekezet tagjai közé.

Jézus is számos esetben utal tanításában azokra, akik bent, és azokra, akik kívül vannak, szemléltetve, milyen fontos valakinek a hovatartozása. Mt 18:15-17 igeszakasz a gyülekezeti intés gyarkolásáról beszél, majd a szakasz végén mondja, hogy aki nem fogadja az intést, legyen olyan, „mint a pogány és a vámszedő”. A pogányok és a vámszedők voltak Jézus idejében azok, akik a kivetettséget tükrözték, akik nem tartoztak már szervesen az Isten gyülekezetéhez.

Pál apostol is utal erre az 1Kor 5:12-ben: „Mert mit tartozik rám, hogy a kívül levők felett ítélkezzem? Nem a belül levők felett ítélkeztek-e ti is?” Kívül levők és belül levők. Világos tehát ez a határ. Utal a gyülekezetben levő többségre a 2Kor 2:6 is: „Elég az ilyennek az a büntetés, amelyet a többség mért rá.” Nyilvánvaló tehát, hogy van egy többség a gyülekezetben, és jól érzékelhető volt, hogy kik azok, akik ehhez a többséghez tartoznak.

Mi a célja, és mi motiválhat személyesen arra, hogy a gyülekezethez csatlakozzam?

Először is a gyülekezetben nyerek bizonyosságot az üdvösségem felől, ahol ezt mások is megerősítik számomra, ahol másokkal együtt kereshetem Istent. Soha nem felejttem el, amikor Nagyváradon először mentem el a gyülekezetbe, és keresgéltem ajándékba kapott Bibliámban a felolvasott ige helyét. A mellettem ülő idős bácsi észrevette, és kedvesen segített megtalálni az igét: „Én sem tudtam először, de majd megtanulod,” mondta. Majd egy énekeskönyvet is kaptam tőle és feleségétől, hogy együtt énekelhessem velük az éneket. E volt az első benyomásom a gyülekezetben. Éreztem, hogy jó helyen vagyok a gyülekezetben, és jól esett, amikor biztatást kaptam, főleg, miután odahaza ezzel ellentétes hatások értek, és megkérdőjelezték a gyülekezetbe járásomat.

Persze, felelősség is van a gyülekezetben egymással szemben, például ami az intést illeti. Azt mondja a Zsid 10:21: „Ügyeljünk arra, hogy egymást szeretetre és jó cselekedetre buzdítsuk.” Kell nekünk a bátorítás is. Bizonyosság az üdvösségben, és támasz mások részéről: ezt nyújtja a gyülekezet.

A másik célja, motivációja, hogy gyülekezethez tartozunk, az evangelizáció: amikor másokat elhívunk a gyülekezetbe, hogy ők is hallják az evangéliumot.

A gyülekezetben kapunk védelmet a tévtanításokkal szemben is. Amikor bennem is a lelki éhség munkált, és kérdéseim voltak megtérésem elején, minden tanítást szerettem volna magamba szívni. Ilyenkor nagy segítség volt, hogy a gyülekezetben megtaláltam a helyes irányt.

Olyan jó az is, amikor valaki nehézségben, betegségben van, és a gyülekezet összefog, és imában hordozza a gyengéket.

Javunkra válik ez, ezért legyünk mi is azok, akik odatar-
tozunk egy helyi gyülekezethez.

Ki lehet tagja egy gyülekezetnek?

Mindenekelőtt az, aki hitelesen bizonyosságot tud tenni megtéréséről. Nem azért csatlakozok a gyülekezethez, mert én is rendes ember vagyok, hanem mert az Úr az én életemben is változást hozott. Az ApCsel 12:30-ban ezt mondja az ige: „a tudatlanság időszakait ugyan elnézte Isten, de most azt hirdeti az embereknek, hogy mindenki mindenütt térjen meg.”

Ahhoz, hogy a helyi gyülekezet tagjaivá válhassunk, szükséges a bemelegítés. „Aki hisz és megkeresztelkedik, üdvözlő,” mondja az Ige. Ez az Úr parancsa.

A bemelegítés mellett fontos az újjászületés is, hogy új életben járjunk. És ebből fakad egy fegyelmezett keresztény élet, ami szintén feltétele a gyülekezetbe való beépülésnek. Így tudjuk megőrizni a gyülekezet tisztaságát.

Mi kell jellemezzen egy megtért gyülekezeti tagot?

Először is a rendszeres gyülekezeti látogatás. A Zsid 10:25-ben erre biztat minket az Újszövetség: „Saját gyülekezetünket ne hagyjuk el, ahogyan egyesek szokták, hanem bátorítsuk egymást annál is inkább, mivel látjátok, hogy közeledik az a nap.” Ha valaki szereti az összejövetelen való részvételt, ez is tükrözi megváltozott életét. Megtérés után hosszú időn át egy hétből öt este is ott voltam egyik vagy másik gyülekezetben, s mindig alig vártam, hogy mehessek. Amikor ritkábban sikerült eljutnom, úgy éreztem, hogy gyengülök, fogy az erőm. Fontos volt, hogy ott legyek.

Nagy fontossággal bír az úrvacsorával való rendszeres élés is. Ezt erősíti meg a Jn 6:53. Legyen ez a vágy is ott bennünk, hogy együtt legyünk a gyülekezettel és Krisztussal a szövetség megújításánál.

Egy megtért, beépült gyülekezeti tag fontosnak tartja az imaalkalmakon való részvételt. Legyünk ott akkor is, amikor imaalkalmat tart a gyülekezet, nemcsak akkor, amikor tanítás vagy prédikáció hangzik el. Ismertem egy gyülekezeti tagot, aki rendszeresen, csak akkor jelent meg a gyülekezetben, amikor kezdődött az ige hirdetés, és nem tartotta fontosnak, hogy az imaalkalmakon részt vegyen. Öröm volt látni később, hogy miután megváltozott az élete, már imaóra előtt ott volt a gyülekezetben.

Fontos a rendszeres adakozás is, vagy az engedelmes-ség a gyülekezet vezetőségével szemben: elfogadni az előljárók döntéseit, hiszen a javunkat akarják.

És nem utolsósorban a gyülekezeti tag egyik fontos jellemzője kell legyen a szolgálatvállalás. S mivel a mi gyülekezeteinkben csak a bemelegített, rendezett életű tagot vállalhatnak szolgálatot, fontos, hogy ezek közé tartozzunk, tagjaivá váljunk egy gyülekezetnek.

Raina Ottó lp.

Torda

* Az előadás elhangzott a 2022-es missziókerületi konferencián.

BAPTISTA TÖRTÉNELMI ÉVFORDULÓK 2023-BAN

500 éve (1523)

- Konrad Grebel (1498–1526), Felix Mantz (1498–1527) és Georg Blaurock (?–1529) Svájcban anabaptista gyülekezetet szervezett
- megjelentek a Kárpát-medencében, a Felvidéken az első anabaptista tanítók (a dátum közmegyegezésen alapul)

150 éve (1873)

- Pestre költözött Meyer Henrik (1842–1919)

130 éve (1893)

- Orosz István vezetésével énekkar alakult Kolozsváron
- gyülekezet alakult Erdőhegy, Vadász, Érmihályfalva, Margitta, Érsemjén, Székelyhíd, Bélzerind településeken
- Kornya Mihály megtartotta az első szabadtéri bemerítést Érszöllősen
- megjelent a *Kis Zsoltár*, amely kétszáz, jórészt Lisztes Mihály által fordított éneket tartalmazott
- Udvarnoki András és Balogh Lajos hazajött a hamburgi szemináriumából

120 éve (1903)

- imaház épült Nagyszalontán, a megnyitó dec. 23-án volt
- gyülekezet alakult Szilágynagyfalu, Ipp, Homoródalmás, Hegyközkovácsi településeken
- körzeti prédikátorrá avatták V. Nagy Lajost, Kozma Imrét és Szőke Sándort
- Szőke Sándor úttörő munkálkodása révén misszióállomás alakult Szilágysomlyón
- Kornya Mihály alámerítette Kiss Ferencet, akinek házában gyülekezet alakult Szilagyballán
- június 28-tól kezdve Kiss János, a kolozsvári gyülekezet lelkes igehirdetője Brassóban töltött katonai szolgálata idején magyar nyelvű istentiszteleteket tartott, aminek következtében hamarosan meg is alakult a gyülekezet a városban

110 éve (1913)

- gyülekezet alakult Avasújváros, Ottomány, Bogdánd, Csokaly településeken
- megjelent az *Evangéliumi Karénekek*

100 éve (1923)

- imaház épült Ipp, Szilagybagos, Hadad településeken, gyülekezet alakult Hadadnadasdon
- Körösi Béla irányítása alatt 32 ifjúsági egységgel és 10 leánykörrel megalakult az Ifjúsági Szövetség
- a nagyváradi székhelyű Szövetség megvásárolta a *Mercur* nyomdát
- megjelent az első erdélyi magyar baptista missziós röplap, az *Ébresztő!*

90 éve (1933)

- megkezdtek tanulmányaikat a Bukaresti Baptista Szeminárium első magyar hallgatói (8 fiú és 8 leány)
- Molnár Károly szerkesztésében megjelent *Az Üdv Üzenete*

30 éve (1993)

- imaházmegnyitó: Élesd (máj. 9.), Micske (szept. 26.), Albis (okt. 10. – az imaház 1961 óta be volt zárva)
- lelkipásztoravatás: Elekes József (okt. 10., Bihar)

20 éve (2003)

- megalakult a Hargita Keresztyén Táborban működő Székelyföldi Bibliaiskola
- aug. 20-án volt a Solyomkövári Keresztyén Tábor megnyitó istentisztelete
- lelkipásztoravatás: Kájca János (márc. 3., Nagyvárad – roma), Balog Ferenc (ápr. 22., Hadad), Dóczi

György (szept. 14., Kibéd), Papp László (szept. 28., Pusztajlak)

- október 19-én, Nagyváradon elhunyt Balk Margit (sz. 1915. máj.), misszionárius
- december 22-én hunyt el Bódi Barna, berettyószéplaki lelkipásztor (sz. 1973. okt. 22., Érendréd)
- imaházmegnyitó: Mezőterem (aug. 31.), Székelykeresztúr (nov. 2.)

10 éve (2013)

- június 23-án avatták lelkipásztorrá Tóth Róbertet (Vajdahunyad)
- június 29-én Szalárdon tartották az első Baptista Kórustalálkozót (a Nagyvárad Missziókerület vezetősége szervezésében, és Bokor Barnabás karnagy közreműködésével). Résztvevő kórusok voltak, a szolgálat sorrendjében: Szalárd, Bihardiószeg, Érmihályfalva, Belényes, Bihar, Biharpüspöki, Paptamási, Arad-Belváros, Nagyvárad-Belváros
- bibliaiskola indult Kolozsváron
- július 21-én (öt településről jött) 17 személyt merített be Veress Efraim lp. a Bihar megyei Albison. Közöttük voltak a helyi roma gyülekezet alapító tagjai
- imaházmegnyitók: Érmihályfalva (aug. 25.), Balánbánya (szept. 8.), Nagybacon – roma (szept. 8.), Biharfélegyháza – roma (szept. 20.), Székelymuzsna (okt. 6)

Összeállította **Kiss Lehel lp.**, a történelmi bizottság elnöke

Lelkipásztoravatás és beiktatás az érkörösi roma gyülekezetben

Különleges istentiszteleten lehettünk együtt több mint kétszázán január 8-án Érkörösön a KCA közösségi házában, amikor Gombos Miklós testvér lelkipásztorrá avatása és az érkörösi körzet lelkipásztorává való beiktatása történt meg. Az új körzet az alábbi öt közösséget foglalja magába: Érkörös, Pele, Szilágypér, Tasnád és Kávás. Nagy, közös ünnepe volt ez a testvériségnek, ahol az ünnepi istentiszteletet Veress Efraim szalárdi lelkipásztor és Szűcs Sándor belényesi lelkipásztor, a nagyvárad missziókerület elnöke vezették. Az avatási szolgálatban, valamint a köszöntésekben közreműködtek a meghívott vendégek: Bodor Sándor és Bándi Sándor nyugalmazott lelkipásztorok, az aktív lelkipásztorok közül pedig Kiss Zoltán, Papp László, Filep Szilárd és Izsó

István testvérek. Gombos Miklósné Irmuskát Papp Erzsike testvérnő, a nagyvárad missziókerület női szakosztályának vezetője köszöntötte. A Cigánymisszió részéről Kőszegi Dániel alapító és Dan László elnök testvér bátorította ígérel Gombos Miklós testvért. Bekapcsolódott a köszöntések sorába Híri János testvér, az érszöllősi gyülekezet vezetője, valamint az új roma körzet mind az öt közösségének képviselőit is köszöntés hangzott el Gombos Miklós testvér felé. Kedves színfoltja volt az alkalomnak a helyi polgármester részéről elhangzott köszöntés Gombos Miklós testvér és a közösség egésze felé, amelyben elismeréssel szólt Gombos Miklós lelkipásztor testvér eddigi munkájáról, és bátorította a közösséget további aktív szolgálatra.

A csodálatos ünnepi istentiszteleten az ének-zene szolgálatot a szalárdi magyar gyülekezet dicsőítő csoportja végezte mindnyájunk örömeire. A felavatott lelkipásztor testvér életére és szolgálatára ez úton is Isten gazdag áldását kívánjuk!

Keresztyén Cigánymisszió Alapítvány

Diakónus- és gyülekezeti vén avatás Szilágynagyfaluban

„Akkor monda Jézus, az ő tanítványainak: Az aratni való sok, de a munkás kevés. Kérjétek azért az aratásnak Urát, hogy küldjön munkásokat az ő aratásába.” (Mt 9:37–38)

Meglehetősen régen, 46 éve volt utoljára gyülekezeti munkás avatás Szilágynagyfaluban, amikor Kabai János testvért a gyülekezet Dénes Ferenc, az országos Baptista Szövetség alelnöke vezetésével felavatta diakónusnak. Testvérünk évtizedeken keresztül végezte hűséggel a szolgálatot, de kora és egészségi állapota miatt az utóbbi években ezt letette.

A gyülekezet vezetősége jónak látta, hogy két kipróbált, hűséges munkást, Szilágyi-Benedek Tibort és Nagy György testvért felavassuk lelki munkára. 2022. november 6-án a gyülekezet közgyűlésén, meglepően magas jelenléttel megszavazta, hogy Szilágyi-Benedek Tibort avassuk diakónusnak, és Nagy György testvért gyülekezeti vénnek. Miután a Szilágysági Baptista Missziókerület vezetősége is megvizsgálta a jelölteket, örömmel és imádságos lelkülettel készültünk a ritka és nagy jelentőséggel bíró ünnepre, amit 2022. december 11-ére tűztünk ki.

Az avatóbizottság tagjai János Csaba – az avatóbizottság elnöke –, dr. Borzási István, Fazakas György, Péter István, Szekrényes Pál és Nagy István lelkipásztorok voltak.

A gyülekezet lelkipásztora, Nagy István a Zsolt 118:24–26 igéivel köszöntötte az ünneplő gyülekezetet. Az imaáhitaton Fazakas György testvér, hadadnásdai lelkipásztor, a Szövetség oktatási alelnöke szolgált. Alkalmi igehirdetést Borzási István krasznai lelkipásztor mondott a Gal 1:10–24 alapján, bemutatva Pál apostol bizonyágtevése alapján annak megtérését és

szolgálatra való elhívását. Kiemelkedő részlete volt ünnepünknek, amikor a két avatandó személy elmondta személyes vallomását megtéréséről és a lelki munkára való elhívásukról.

Nagy György testvér 1963-ban született Erdődön. Igazán nagy családból származik, hiszen 14-en voltak testvérek. Szülei és nagyszülei imádságai meghallgattak, mert fiatalon megtért, 18 éves korában alámerítkezett, és szolgálatot vállalt Isten országáért. Feleségével együtt sokat szolgálnak a gyermekmisszióban, betegek látogatásában, gyülekezeti munkában. Az eddigi sokrétegű szolgálatai mellé most még újabbakat kapott.

Szilágyi-Benedek Tibor testvér bizonyágtevését az 1Tim 1:15 verse alapján kezdte. Testvérünk 1964. március 7-én született, családjuk negyedik gyermekeként. Hatott rá a családi és a gyülekezeti nevelés, és jó gyerekeknek minősítették, ennek ellenére tudta, hogy kegyelemre szoruló bűnös. Kegyelmi év volt számára az 1979-es esztendő, amikor egy hétköznap este több kortársával együtt megtért, és ugyanazon év augusztus 5-én 29 fehérruhással együtt alámerítkezett Jézus parancsára. Később hűséggel végezte azokat a szolgálatokat, amivel Isten és a gyülekezet megbízta.

A bizonyágtevések után az avatóbizottság tagjai hiteltelvi kérdéseket tettek fel. Nagy György testvértől dr. Borzási István kérdezte, mit hisz a Bibliáról, Fazakas György az Istenről való meggyőződéséről, majd János Csaba testvér az ember megváltásáról kérdezett.

Szilágyi-Benedek Tibor testvértől Nagy István kérdezte, hogy mit tanít a Biblia a megtérésről és újjászületésről, Péter István a Szentlélek munkájáról, Szekrényes Pál pedig a gyülekezetről kérdezett. Mindkét testvér nagyon szépen és biblikusan válaszolt, ezzel is megvallva hitbeli meggyőződését.

A kézzel való imádkozás után köszöntések, igei tanácsok hangzottak el.

Benedek Géza gyülekezetvezető a helyi gyülekezet részéről mutatott rá az igehirdetők feladatának a fontosságára és szükségességére.

Fazakas György, a Szövetség elnöksége részéről buzdította a két felavatott testvért, hogy Áronhoz és Húrhoz hasonlóan álljanak imádságban a lelkipásztor mellett, felemelve annak kezeit, hisz ez a győzelem elengedhetetlen feltétele.

Szekrényes Pál, korábbi nagyfalui lelkipásztor a Jn 12:26 alapján buzdította az avatott testvéreket Jézus követésére.

Péter István, aki négy évig volt ügyintéző lelkipásztora a gyülekezetnek, a Zak 4:6b ige alapján rámutatott, hogy a lelki munka nem megy erővel és emberi

hatalommal, hanem csak a Szentlélek erejével.

A köszöntések sorát Nagy Nándor és Nagy Jenő testvérek zárták, az 1Tim 6:16, illetve az 1Kor 12:4, 7 ígéből továbbítva igei üzenetet.

Az istentisztelet közös ebéddel folytatódott a község kultúrotthonában.

„Láttassék meg a te műved a te szolgálidon, és a te di-csőséged azoknak fiain. És legyen az Úrnak, a mi Iste-nünknek jó kedve mi rajtunk, és a mi kezünknek mun-káját tedd állandóvá nekünk, és a mi kezünknek mun-káját tedd állandóvá!” (Zsolt 90:16–17)

Nagy István lp.

NŐTESTVÉREK

Élj Isten színe előtt 2023-ban is!

„Akkor bement Dávid király az Úr színe elé, leült és ezt mondta: ki vagyok én, Uram, Istenem, és mi az én házam népe, hogy eljuttattál engem idáig?” (1Krón 17:16)

Miután eltávozik tőle Nátán, Dávid nem hagyja abba a dolgot, s nem mondja magában, hogy most már tudom Isten akaratát az életemre nézve, tervét a fiaimat illetően, majd elboldogulunk. Hanem bemegy az Isten színe elé, magát megalázva, végig gondolja Isten megtapasztalt csodáit és tovább számít Istenre és ígéreteire, magasztalja az Urat. Ilyen az Isten szíve szerinti ember. Nem viszolyog az isteni jelenléttől, nem tartja fárasztónak az isteni szent-séget, nem túl elfoglalt, nem keres saját megoldásokat, nem fél az Istentől, hanem féli az Istent.

Dávid nem siet el az Isten színe elől, hanem ott szeretné tudni magát ezután is, mert „Dávidnak háza szilárd lesz színed előtt” (24. v.). Nem tervezi valahol külön élni az életét és párhuzamosan gyakorolni királyságát, hanem csak az Isten színe előtt. Nincsenek más tervei, hanem csodálja az Isten terveit. Nem kételkedik Istenben, hogy vajon nem fogja-e meggondolni magát. Abban se kételkedik, hogy vajon jól értette-e Őt. Nem kérdezi, hogy vajon jó lesz-e minden. Bízik az ő Istenében, jelenléte megnyugtatja, hittel teljessé teszi.

Dávid élete folyamán csak akkor került ki Isten színe elől, amikor vétkezett. Amikor ezt felismerte, azonnal bűnbánatot tartott és megtért bűnéből. Ilyen az Isten szíve szerinti ember, gyorsan megtisztítja magát és vissza kívánczik az Isten jelenlétébe.

Dávid áldásnak tartja az Isten színe előtt lenni, nem kö-telességnek, nem teljesíthetetlen elvárásnak, nem kény-szernek. Nemcsak a jelenben és a közeljövőben tartja ál-dásnak az Isten színe előtt lenni, hanem azt kéri, hogy ott maradhassanak örökké. „Áldd meg azért kegyelmesen szolgál házát, hogy örökre színed előtt legyen. Mert ha te Uram, megáldod, örökre áldott lesz.” (27. v.)

Lehet ez a mi célunk és kívánságunk is. Legyen is! A világ sokat változott azóta, de az Isten az Ő szentségében és tel-jességében egyáltalán nem. Ma is áldás a jelenléte és szá-munkra különleges ajándék. Élünk vele! Legyünk mi is Is-ten szíve szerintiek ebben az elvetemült világban! Bátor-kodjunk minden nap az Ő színe elé, és maradjunk ott! Örökre! – **Borzási Istvánné Márta**

Aranymenyegző Székelykeresztúron

Örömteli eseményre emlékeztünk a vasárnap dél-előtti istentisztelet keretében Székelykeresztúron, 2023. január 8-án: Joó Szilárd testvér és felesége, Irma néni Gagyról 50 évvel ezelőtt kötöttek házasságot az Úrban. Isten a házasságukat két leánygyermekkel áldotta meg, és azóta több unokával és hozzátartozóval gazdagította a családjukat. Viszontagságos időközön és több próbán is átvezette őket az Úr, de mindvégig kitar-tottak az egymáshoz és Urukhoz való hűségben és szol-gálatban. Több szeretetteljes köszöntés hangzott el a nagy család és az ünneplő gyülekezet részéről. Vékás Zsolt diakónus testvér a Zsolt 62:6-9-ből szolt Isten hű-ségéről, ami erőt ad a továbbiakban is testvéreinknek. Kelemen Sándor helyi lelkipásztor az Ézs 46:3-4 versei-ből szolgálva kihangsúlyozta, hogy milyen csodálatos a

mi Istenünk, Ő teremtette testvéreinket is és hordozta életüket már születésük óta, s ez most ősz korukban sem fog változni, hiszen Istennél van minden szabadí-tás. Isten áldását kívánjuk testvéreink életére és csa-ládjára továbbra is!

Kelemen Andrea, Székelykeresztúr

Hogyan hívott el Isten a teljes idejű lelki szolgálatra? (I.)

ASzeretet 2023 februárjával kezdődő számaiban szeretnénk bemutatni a nagyváradi Teológián tanuló diákokat. Elsőként **Boga Áron** másodéves hallgatót kérdeztük életéről, döntéseiről.

Áron, bemutatkoznál röviden a lap olvasóinak?

Boga Áron másodéves teológiai hallgató vagyok, Nagybányáról származom. 2015 óta vagyok az Úr gyermeke.

Hogyan jutottál személyes hitre Jézus Krisztusban?

Megtérésem egy nagybányai ifjúsági konferencián történt. Az alkalom egyik estéjén Szenczi Sándor testvér szolgált és tett bizonyosságot arról, hogy miket élt át Jézussal. Úgy voltam ott, mint aki hallott már Jézusról, hisz egy istenfélő családban nőttem fel. Tudtam, hogy ki ő, mit tett az emberért, viszont tisztában voltam vele, hogy életem még nem az övé. A nagybetűs döntést egyre csak halogattam. Úgy gondoltam, hogy majd vénségemben én is Istenhez fordulok, s majd megkérem Jézust, hogy legyen úr az életemben, viszont addig hagyjon engem békén. Azonban az igehirdetés alatt egyre csak ott forogtak a szívemben Jézus szavai: „Aki tehát vallást tesz rólam az emberek előtt, arról majd én is vallást teszek mennyei Atyám előtt, aki pedig megtagad engem az emberek előtt, azt majd én is megtagadom mennyei Atyám előtt.” (Mt 10:32-33). Tudtam, hogy ha Jézus visszajön, akkor úgy kell majd megálljak előtte, mint egy vadidegen, hisz még nem vagyok az övé. Megrémisztett ez a gondolat, ezért eldöntöttem, hogy ha majd az alkalom végén lesz lehetőség jelentkezni a megtérésre, akkor én leszek az első. Vágytam azzal a Jézussal élni, akiről Sándor testvér beszélt, így azon az estén átadhattam életemet az Úrnak. Bűneim megvallása és a döntés meghozatala után betöltött a Szentlélek, az ő öröme, békessége és ereje. Megtértem a hazudásból, a káromkodásból, mások gyűlöletéből és elkezdtem keresni az Urat. Következő év nyarán, 14 évesen be is merítkez-

hettem a nagybányai magyar baptista imaházban. Krisztus követésében már számtalanszor elbuktam, de Isten soha nem hagyott a földön, hanem újra és újra megigazított az ő kegyelme által.

Hogyan történt a teológiára való jelentkezésed? Mikor kaptál elhívást a lelki szolgálatra?

Nagy vonalakban beszélve az életemről: mindig vágytam az Úr házában lenni, szolgálni azzal, amivel tudok. Isten sokszor és sokféleképpen hívott a teljes idejű lelki szolgálatra, viszont szinte mindegyik ilyen hívást visszautasítottam. Félttem ettől a munkától, ezért azt mondtam az Úrnak, hogy a jövőben bármi legyen belőlem, csak lelkipásztor ne. Jónáshoz hasonlóan én is jegyet váltottam a Társisba induló hajóra, ami az én esetemben egy egyetemre való felkészülést jelentett. Tervezőgrafikusnak készültem egy teljes éven keresztül, viszont minél jobban hajtottam a sikeres felvételre, annál jobban emésztett az Úrral való folyamatos ellenkezésem. Vívódás volt bennem afelől, hogy akkor mi is legyen. A harc miatt szinte már használhatatlanná váltam. Érettségi előtt kb. egy hónappal volt egy megújulás az imaéletemben. Sokkal őszintebben és közvetlenebbül beszéltem Istennel, mint addig bármikor. Többek között ennek a megújulásnak eredménye volt az, hogy ki tudtam mondani: „Uram, legyen meg a te akaratod”. Amint ez megtörtént, hatalmas teher esett le a vállamról és betöltött a békesség. Elengedtem mindazt, amiért addig harcoltam és Istenre bíztam a jövőmet. Nemsokára rá pedig jelentkeztem a teológiára. Azóta Isten erősít az elhívásomban, formál, alakít, megsebez, de be is kötöz. Több-kevesebb sikerrel pedig igyekszek az ő dicsőségére tanulni és szolgálni. Hálás vagyok minden teológustársamért és minden tanáromért, akiken keresztül Isten már így is olyan sok áldást árasztott rám, hogy megszámolni sem tudom! Dicsőség az Úrnak mindenért!

Köszönjük szépen a válaszokat!

”

Az önző alapon történő pályaválasztás valószínűleg a legnagyobb bűn, amit egy fiatal elkövethet, ugyanis ez egy tudatos megszegése az Isten iránti hűségünknek életünk legnagyoszerűbb és legerőteljesebb időszakában.

(William Temple)

Vigaszom nyomorúságomban (I.)

„Uram! örökké megmarad a te igéd a mennyben. Nemzedékről nemzedékre van a te igazságod, te erősítetted meg a földet és áll az. A te ítéleteid szerint áll minden ma is; mert minden, a mi van, te néked szolgál. Ha nem a te törvényed lett volna az én gyönyörűségem, akkor elveszttem volna az én nyomorúságomban.” (Zsolt 119:89-92)

Még azokban a zsoltárokból is, amelyek nem kapcsolódnak valamilyen lesújtó történelmi eseményhez, gyakran megvilágosodik az író tapasztalata, és nyomon követhetjük a lelke által átélt érzelmeket, vándorútja során. Ezek a vallomások aztán élénk színben tárják eléink az életteljes valóságot.

E versekben foglalt elmélkedést nyilván az egykoron átélt és az emlékezetébe erősen bevésődött esemény váltotta ki. „Ha nem a te törvényed lett volna az én gyönyörűségem, **akkor** elveszttem volna az én nyomorúságomban.”

Semmit sem tudunk azokról a sajátos körülményekről és időről, amikor a szíve megrettent, amikor idegei túlfeszültek, amikor a természet gyengesége kimutatta magát. A lepel bölcsen rá van terítve az éles fájdalomra, vagy a szívzaggató gyászra, amely mélyen lesújtotta a szenvedőt, és egyszerűen megnyugtat bennünket ez énekkel, melyben ujjongva ünnepli minden nyomorúságából és féltelméből való szabadulását.

Nem tudjuk, milyen hosszú volt a nyomorúsága; de azt világosan látjuk, hogy elérte azt a fokot, amelyben rettenetes krízisbe jutott; akkor az életének egyensúlya imbolygott, igen megrendült. Akkor megérett a pusztulásra, szinte elveszett.

Ezenkívül, igen figyelemre méltó, hogy bármi volt is a nyomorúsága, akár betegség, vagy szerencsétlenség (katasztrófa), vagy bármilyen más csapás, úgy hivatkozik rá, mint ami **sajátosan az övé** volt, s így nevezi „az én nyomorúságom”. Nem illik tehát hozzánk, gyászának okát, vagy módját kutatnunk, vagy további kérdéseket tennünk fel.

Nagyon valószínű, a hallgatóim közt is van Istennek olyan drága gyermeke, aki annyira személyes és sajátos nyomorúsággal vesződik, hogy úgy érzi, „ez az övé”, és tolatkodásnak venné, ha másvalaki beavatkozna. Ne zaklassuk az ilyeneket, mert csak fokoznánk bánatukat kérdéseinkkel.

„**Én nyomorúságom**” – olyan kifejezés ez, mely sajátos hangsúllyal bír, és teljesen egyedi jellegű. Nem is tudom, mi az, ami inkább megérint: a pátosza, vagy tartózkodása (szükszavúsága). Ilyen szavak hallatára egy idegent joggal tölti el szájalom, de egy barát, bárhogyan is együtt érez, ódzkodik (visszaretten) egy olyan szív titkait fűrkészni, amelyik ilyen gyöngéden elrejtje saját keserűségét.

Az egyetlen dolog, amit a zsoltáros buzgón el kívánt mondani, az az orvosság volt, ami enyhítette fájdalmaikat és fenntartotta lelkét. Most hogy reálisan visszatekint, tiszt-

tán látja, hogy elveszett volna ama nyomorúság alatt, ha nem merített volna szilárd vigasztalást, boldogító tudatot Isten Igéjéből.

Ti is, én is, bármikor ki lehetünk téve hasonló mentális vagy lelki depresszióknak, azon százféle leverő tényezők miatt, amelyek oly bőven keresztezik keresztyén életünket. Sok sáros hely van a mennybe vivő úton, és ezért bölcsességünkre vall, ha megállunk és komolyan megfigyeljük, miként jutott át ezeken ez az istenfélő ember.

Én szeretem hallani, bármelyik hívő embertől, hogyan nyert vigasztalást, mert engem is vigasztal. Nagyon érdekel bármelyik névtelen fogolynak egyszerű története is, akinek a köteleit az Úr leoldotta. És sajátos gyönyörűséget érzek, ha bekapcsolódhatok azok hálaénekébe, aki örömmel köszönik meg, hogy amikor az Úrhoz kiáltottak, meghallgatta őket.

Figyeljétek meg, hogy a zsoltáríró **bizonyos tényekre hivatkozik, amelyekről megemlékezett**. „Uram! Örökké megmarad a te igéd a mennyben. Nemzedékről nemzedékre van a te igazságod; Te erősítetted meg a földet, és áll az”, stb. És aztán **bizonyos gyönyörűségről beszél, melyet megtapasztalt**, miközben e tényeket számba vette: „Ha nem a törvényed lett volna az én gyönyörűségem, elveszttem volna az én nyomorúságomban”.

I. Itt tehát erős vigasztalásunk van **BIZONYOS TÉNYEK-BEN, MELYEKRŐL MEGEMLÉKEZETT**. Szárnyalj a te hegyeidre, amikor az ellenség megszállja a földet. Rejts el magad a te Istened erősségeiben.

1. Első vigaszunk **Isten örök létezése**, ami az Ő hűsége és ereje folytonosságából táruul élénk. „Él az Úr!”, ebbe az üdvös ténybe kapaszkodnak a belső és külső ellenségtől üldözött kegyes lelkek.

Figyeljétek meg, kérlek, hogy nincs semmi esetleges, vagy véletlenszerű a zsoltáros elmélkedésében, mintha valamely idegen gondolat lövellt volna egy fénysugarat a levert és elcsüggedt ember elméjébe. Nem. Az ő öröme nem olyan, mint egy pusztában nyíló virágszál, vagy mint egy ritka madár, mely vidáman csiripel a téli fagyban, hanem bőséges, sőt túlradó oka van az öröme. Bizalma azokon a régi nagyszerű klasszikus sorokon szalad, mint sínen, melyeket az isteni ihletés megszentelt. Amikor Mózes szíve elborzadt az ember mulandósága felett, akkor írta e fenséges ódát Isten örökkévalóságáról: „Uram, Te voltál nekünk hajlékunk nemzedékről nemzedékre.” (Zsolt 90:1). Így itt is, Isten örök létezése képezi az első tényt, melybe a nyomorúságba jutott szent fogódzkodik.

A legkiválóbb írásmagyarázók szerint igénk kezdőmondatát így kellene fordítani: „Öröktől fogva vagy te, Uram! A te Igéd szilárdan áll a mennyben.” A második vers, amint megfigyelhetitek, két mondatra van osztva; és a költői párhuzamosság elve megkívánja ugyanezt a felosztást ebben a versben is, ha a költői szabályt követjük. De ez nem képezne két sort, csak úgy, ha az elsőt öt szót külön mondatként olvassuk: „Öröktől fogva vagy Te, Uram!” →

→ Nem lényeges, hogy jogos-e ez az észrevétel, vagy sem, mert, amint már mondtam, a tény világos a használatos (angol) fordításból is: Isten van. Ő örökké ugyanaz, és az Ő évei minden generáción át tartanak.

Ez egy igen egyszerű igazság, és ki az az örült, vagy boldog, aki kételkedne benne? Ha egyszer létezik egy Isten, annak önmagától-létezőnek és öröknek kell lennie.

De a legegyszerűbb igazságokból folynak a legédesebb áldások. A kenyér elég egyszerű; nincs szükség kiváló konyhamesterre, hogy megtanítsa a kenyérfőzés titkára. De nézzétek, az emberek milyen nagy sokasága táplálkozik ezzel az egyszerű élelmiszercikkkel. És éppen így, a legegyszerűbb igazságok a legértékesebbek, mert sokkal többeket fenntartanak, mint a csemege-igazságok, melyek csak kiváló elmék számára alkalmasak, vagy csak azoknak, akik mély tapasztalatokra tettek szert Isten dolgaiban.

A Mózes énekében – amely a Bárány énekével van összekapcsolva (Jel 15:3) – van egy magas szólam, melyet emberi nyelv nem tud túlszárnyalni. „Kicsoda az istenek (vagy hatalmasok) közt olyan, mint Te Uram? Kicsoda olyan, mint Te, szentséggel dicső, félelemmel dicsérendő és csodatevő” (2Móz 15:11). És gyakran milyen fennkölt kifejezéseket használnak a próféták, amikor az Úr lényének fenségét, munkáinak nagyságát, akaratának szuverén voltát, és népének tett ígéreteihez való hűségét hirdetik! És mégis, az Ézsaiás vagy Ezékiel gazdag képzelőereje, vagy a Jeremiás szívélyes stílusa sem képes kifejezni Annak kiválóságát, aki mindeneket betölt mindenekkel. Szakadatlanul harsogják Annak dicséretét, akit egyedül illet a hódolat, olyan hangon, mely felér a szeráfokéval; vagy támadják a pogányok bálványimádását, kik élettelen kőszobroknak áldoztak; vagy leleplezik az üres képmutatást, mely megvonja az igaz Istentől az imádatot; vagy elítélik a hitetlenséget, mely korlátok közé zárja Izráel Szentjét, és kétségbe vonja szavait. Mindezen esetekben, ha fülünket feljünk fordítjuk, nagy erővel felemelik szívünket múlandó életünk földhöz ragadt gondolataiból Jehova lényegi istenségének végtelen tökéletességéhez, akiről az Írás emberi nyelven azt mondja, (hogy az Ő örökkévaló létezését a mi kicsinyes számításainkhoz igazítsa), hogy „Őnála egy nap annyi, mint ezer esztendő, és ezer esztendő, mint egy nap”

(2Pt 3:8). Testvéreim, körül vagyunk véve Istennel, minden oldalról. Őbenne élünk, mozgunk és vagyunk. (ApCsel 17:28). Az Ő önmagától való létezése és hatalma kiapadhatatlan irgalomforrás a számunkra!

Figyeljétek meg, kérek, hogy ez az egyszerű igazság a legfenségesebb tény, amelynek megragadására egy értelmes teremtmény elméje csak vágyódhat! Isten él – úgy él, mint Isten. Ragadd meg ezt az éltető valóságot, és egészséget fog árasztani lelked minden képességébe. „Higgyetek Istenetekben, az Úrban, és megmaradtok! Higgyetek prófétáinak, és boldogultok!” (2Krón 20:20). De ha Isten nem tölti be minden gondolatodat, nem lehetsz istenfelő ember!

Semmi sem történik az Úrnál véletlenül. Mi az, ami pusztulással fenyegetné az Ő létezését, megghiúsítaná szándékát, gyengítené erejét, elhomályosítaná szemét, csökkentené szívének gyöngédségét, vagy elvenné ítéletének bölcsességét? „Te ugyanaz vagy, és a Te esztendeid el nem fogynak.” (Zsid 1:12).

Aztán, Isten gyermeke, emlékezz, te olyan juh vagy, aki sohasem veszítheti el Pásztorát. Olyan gyermek vagy, ki sohasem veszítheti el Atyját. „Nem hagylak titeket árvául”, mondta Jézus (Jn 14:18), és ebben az Örökkévaló Atya szívét fedte fel. A legnagyobb szorultságban is van Atyánk a mennyben!

Amikor egy özvegy édesanya, ki vigasztalhatatlan volt már régóta, s ott ült sírva férje elvesztése felett, kisfia megfogta ruháját, s ezt kérdezte, „Anyá, hát Isten is meghalt?” Ez a kérdés feddésként hatott az anya keserűségére, és emlékeztette őt, hogy az Őrizője és Barátja mellette áll! „Férjed a te Teremtőd, a seregeknek Ura az Ő neve” (És 54:5). Az igazi vigasz forrását nyitotta meg számára, melyet, akárcsak Hágár a pusztában, korábban nem volt képes látni. (1Móz 21:19).

Isten gyermeke, hallgasd meg, amit mondok: elveszítheted javaidat, de nem veszítheted el Istenedet! Jónáshoz hasonlóan, azt láthatod, hogy az ígéretes lopótök elfonynyad, de Istened megmarad! Elvesztheted földedet, de nem a te Uradat; elveszítheted megtakarított vagyondadat, de nem a te Szabadítódat. Még ha a legrosszabb jönne is, és egy ideig elhagyatva lennél, látszólag magától Istentől is, mégis Őt el nem veszítenéd, mert, a kereszten szenvedő Jézushoz hasonlóan még mindig így szólítanád Őt „Én Istennem! Én Istennem!” (Mk 15:14) „Isten az én osztályrészem” (Zsolt 16:5), mondja lelkem – egy olyan osztályrész, ami megmásíthatatlan döntéssel a mienk, - hogy két változhatatlan tény által, melyekre nézve lehetetlen hogy az Isten hazudjék, erős vigasztalásunk legyen nekünk, akik hozzá menekültünk oltalomért, hogy megragadjuk az eléünk tárt reménységet (Zsid 6:18). Ő él. Ő uralkodik. „Ez az Úr a mi Istenünk, és Ő vezet minket mindhalálig” (Zsolt 48:15). (folytatjuk)

Charles H. Spurgeon 1656. prédikációja, London, 1882

Fordította Borzási Sándor

2023 a Baptista500 éve!

„Te azonban légy józan mindenben, a bajokat szenvedd el, végezd az evangélista munkáját, töltsd be szolgálataidat” (2Tím 4:5).

Kedves testvéreim, kedves SZERETET olvasók!

Örömmel köszöntök mindenkit 2023-ban!

Habánok, újrakeresztelők, radikális reformerek, huteriták, újhítűek... Számos néven nevezték már hitelődeinket, az anabaptistákat, akik a reformáció harmadik ágának is mondható közösségként megjelentek néhány évvel a Luther-i reformációt követően szerte Európában. Egyházunkban az elmúlt száz év kutatásai alapján 1523-tól tartjuk nyilván hitelődeink Kárpát-medencei megjelenését, ezért ez az év jubileumi év a számunkra, melynek „Baptista500” címet adtunk. Mit ünnepelünk ebben az évben?

Ünnepeljük a Krisztus evangéliumának az erejét! Hitelődeink életében – minden hiányosságuk és tévedésük ellenére – erőteljesen látható az Evangélium megelevenítő ereje. A Szentírás olvasása és igazságainak hirdetése, az újjászületés megértése, a bemerítésben való engedelmesség példája egyértelműen mutatja, hogy elődeink milyen hűségesen igyekeztek követni Krisztust. Hálások vagyunk példájukért és mindazért, amit tanulhatunk tőlük.

Emlékezzünk elődeink áldozatos hitére, a sok-sok mártírra. Az anabaptista misszió, bár egy sokszínű, szétágazóan folyó megújulási mozgalom volt, de egyben az egyik legüldözöttebb vallási közösség is Európában. Emlékezhetünk például a Luther korabeli Manz Félixre, aki Zürichben élt. Rövid idő adatott neki arra, hogy miután felismerte a hitvalló keresztség, a bemerítés igazságát, hirdethesse a meggyőződését. Elfogták, majd hite megtagadására akarták bírni, azonban ő meggyőződésében szilárd maradt. 1527. január 7-én délután kísérték a folyópartra, a halálos ítéletet végrehajtani. Ő énekelve, bizonyoságot téve ment az úton, a piaci árusok, a halaskofák között. Ekkor is a JÓ Hírt hirdette, egészen haláláig. Az első anabaptista mártírunk ő, akit Zürichben vízbe fojtottak. Manz Félix után elsorolhatatlanul hosszú a hitükért szenvedők, a mártírok sora, akik a fennálló hatalmasságok üldözése, és a vallási türelmetlenség miatt szenvedtek. Mindennek eredményeként ez a mozgalom nem tudott megerősödni, és a középkori európai vallási történelem meghatározó közösségévé válni.

Hálát adunk a megtartásért! Mindezeket látva hálások vagyunk Istennek, hogy mégis megerősített, megtartott bennünket az évszázadok viszontagságai között! Az anabaptista reformáció, majd a modern kori baptista misszió nem csak nyomot hagyott a történelemben, hanem a mában is hat. Jelen lehetünk az egész világon, hirdethetjük az Evangéliumot és szolgálhatjuk a körülöttünk levő embereket! Viszontagságos történelmünk nem csak a fájdalom és a veszteségek útja, hanem a megtartásé is! Isten velünk volt, és az Ő áldása az, hogy mára a baptisták a

A Magyarországi Baptista Egyház vezetősége – csatlakozva a Magyar Kormány országfásítási programjához a következő években 500 fát szeretne elültetni a baptista közösségek környezetében Isten teremtő és megtartó áldását ünnepelve, Magyarország és a Kárpát-medence zöldítése érdekében.

protestáns világ meghatározó szereplőjévé válhattak. Méltó a mi Urunk, hogy mindezért hálát adjunk neki, és dicsérjük az ő nevét!

Kedves testvéreim!

500 év után nekünk, az anabaptisták és a baptisták mai utódainak is arra kell törekednünk, hogy a Krisztusról szóló jó hírt, a bibliai meggyőződésünket józanul, következetesen és bátran képviseljük. Fel kell ismerni: a kísértő le akarja foglalni minden időnket, érdeklődésünket, és azt akarja, hogy minden mással foglalkozzunk, csak a küldetésünkkel, a lényeggel nem! Nem arról van szó, hogy nem kellene látnunk, ismernünk és értenünk a világot, ami-ben élünk. Benne élünk a világban, de közben belegyökerestünk az elmúlhatatlanba, és ez, pontosabban Ő a meghatározó, ahogy a Példabeszédek írja: „**az igazak gyökere mozdíthatatlan.**” (Péld 12:3) Pál utolsó apostoli levelében megindítóan bátorítja és tanítgatja erre a lényeglátásra a fiatal Timóteust a fenti igében. Az öreg Pál is foglalkozhatott volna az őt ért üldözésekkel, az üldözőkkel, az akkori világ bajaival, az ügyeletes hírekkel. Krisztustól azonban megtanulta, hogy mire, kire kell nézni, figyelni. Ezért hitelen bátorítja lelki fiát, Timóteust a bajok elviselése közben is az evangélista szolgálat tudatosságára és annak teljes betöltésére. Ünnepeljünk! Emlékezzünk! Adjunk hálát! DE, mindeközben hirdessük, éljük Krisztust! Nézzünk előre is! Bizonyára 2023-ban is érnek bajok, kihívások majd bennünket. Ezerszer döntenünk kell majd: mire, kire figyelünk? Mit részesítünk előnyben? Krisztus-követésünkben haladunk-e előre? Betöltjük-e a nekünk szóló elhívást, a ránk szabott szolgálatot? Mindannyiunknak szól a bátorítás: légy józan, a bajokat viseld el, de mind-eközben teljesen végezzük el a szolgálatunkat!

Papp János elnök, MBE

„Hálás vagyok, mert valóban hozzám illő társra találtam.”

Ahogy növekedtem, egyre világosabb lett, hogy meg kell ismernem azt a személyt, akit az Úr rendelt számomra feleségül, ezért sokat imádkoztam, és volt, hogy böjtöltem is. Az irányadó szempontok közül egy néhányat megemlítenék, amelyet kerestem a jövőmbelimb: legyen élő kapcsolata Istennel, szép, ápolt, szorgos.

A 2020-as év végén egy vágyat éreztem, amit akkor le is írtam: meg akarom ismerni azt a lányt. Hazudnék, ha azt állítanám, hogy egyetlen lányra gondoltam, aki majd a feleségem lesz. Idővel aztán újabb szűrőket felállítva sikerült egyvalakire összpontosítani és komolyan megszólítani.

Fiúként nagyon egyszerűen bele lehet esni abba a csapdába, hogy csak tétlenül várunk. Igenis szükséges a megkeresés, megszólítás és a megismerés. Miután hiába vártam, hogy Katalin az egyetemem véletlenül belém botoljon (ahogy az a filmekben történik), elhatároztam, hogy megszólítom. Ugyan mi veszténi valóm lehet? – gondoltam.

Mindenekelőtt szerettem volna tudni, hogy van-e már udvarlója, amit meg is kérdeztem tőle. Tudtomra adta, hogy nincs senki a képből, de ismerkedni és barátkozni sem szeretne, mivel elfoglalt az egyetem miatt. Nagyon megörültem, hogy nincs más vetélytárs az utamban. Megértve elfoglaltságát megegyeztünk, hogy néha majd írok, amit három nap elteltével meg is tettem. Egy rövid videóbeszélgetés volt az első alkalom, amikor kicsit ismerkedtünk, és ettől kezdve részletesebb beszélgetések is helyet kaptak.

Fontosnak tartottam megismerni a szüleit, családját, amire lehetőségem is adódott Katalin ballagási ebédje keretén belül. Nagyszerű volt látni, hogy az előzőekben felsorolt tulajdonságok benne mind megvoltak, ezek által is láthattam Istennek gondoskodását.

Egy kérdés viszont még mindig nem hagyott nyugodni: valóban ő az? Ismét az Úrhoz fordultam segítségért, és még aznap a következő igeverset kaptam: „Szívének kívánságát megadtad néki, és ajkainak kérését nem tagadtad meg” (Zsolt 21:3). Ez világgossá tette számomra, hogy nem kell tovább keresgélnem, mert ő az.

A nyár közeledtével családi események keretén belül láthattuk egymást, ez egy különös örömet és boldogságot hozott magával, amit szerelemnek nevezünk. Megjegyezném, hogy a szerelemben is Isten elvárja a mértékletességet és a józanságot, ennek tüztét fokozatosan táplálva, így az tovább kitart. Észrevéve, hogy a kettesben töltött idő során nagyobb kísértésnek vagyunk kitéve, határozott lépéseket tettünk a házasság irányába, mivel he-

Legtöbb ember fiatalkorának egyik legégetőbb kérdése az, hogy vajon ki lesz a segítőtársa? Szeretnénk felelősségteljes döntést hozni, ugyanakkor némi bizonytalanság is van bennünk, hogy ki felé és milyen módon kellene megtenni az első lépést, vagy kinek a közeledését fogadjuk. A kérdéseinkkel egyenként meg kell birkózunk, egy azonban bizonyos: nemcsak boldogtalan, hanem sok áldott, Istenre alapozott házasság is kötöttett a múltban, és megkötötték a jövőben is! Erre maga Isten a garancia. Akinek legfontosabb célja a mennyei Atya tettségére élni, azt Ő eligazítja az élet ügyes-bajos, kisebb-nagyobb döntéseiben.

Mivel a párválasztás témája minden időben érinti a fiatalokat, hadd szenteljünk teret neki az e havi lapszámban újból. Különösen aktuális ez februárban, Bálint-nap időszakában, amikor nemes és kevésbé nemes eseményekkel, bejegyzésekkel vagy írásokkal hívják fel a figyelmet a párkapcsolatok – és házasság – fontosságára a különféle közösségi terekben.

Tóth-Pál Salamon és felesége, Katalin 2022 nyarán kötöttek házasságot. Fiatal házaspárként mesélik el a következőkben azt, hogy miként tekintettek a párválasztásra egyedülállóként, hogyan élték meg az ismerkedés idejét, és hogyan látják Isten munkáját az említett időszakra visszatekintve. Hadd szolgáljon ez bátorításként azoknak, akik még párválasztás előtt állnak, és hálát fakasztó emlékeztetőként azoknak, akiket már megtapasztalták az Úr jóságát ilyen módon is!

Salamon szemszöge...

Tizenhárom éve már, hogy az Isten utánam jött és megtalált, 12 évesen. Azóta is tanít, formál az Ő képére és hasonlatosságára. A Szilágyság és Máramaros határa mentén húzódó kis magyar faluban és gyülekezetben nőttem fel, Szamosardóban. Jelenleg a családjunk kertészetében dolgozom, hét testvér közül én vagyok a legidősebb.

lyesen akartuk megélni ezt az időszakot is.

A menyegzőnkre Isten kegyelméből 2022. augusztus 13-án került sor. Hálás vagyok, mert valóban hozzám illő társra találtam, ami számtalanszor megmutatkozik, amikor a hiányosságaimat, gyengeségeimet feleségem tehetsége és erősségei pótolják. Szeretném, ha ez fordítva is működne, ezért igyekszünk a szép dolgokat észrevenni és nem hagyni, hogy a gondok elszomorítsanak, mert – ahogy mondani szokták: túl rövid az élet, hogy ne éljük szépen.

Katalin szemszöge...

Isten gyermeke vagyok, 24 éves, feleség, Kalotaszegen születtem és nevelkedtem, jelenleg topográfusként dolgozom. Legkisebb lányként a családban, a házasság kérdésére sokáig úgy gondoltam, hogy ez még várhat, ugyanis a nagyobbaknak kell majd először férjhez menniük, majd csak utánuk következhetek én. Gyerekkorunkból emlékszem egy alkalomra, amikor rám is feladták a lányok azt a fehér törölközőből készült „menyasszonyi ruhát”, amit akkor sorban felpróbáltunk, hogy megnézzük, milyen is lesz majd az igazi nagy napon?

Ahogy teltek az évek, egyre jobban lefoglalt a tanulás, egyetem közben dolgozni is kezdtem a szakmámban, közeledett az államvizsga, és ebben a zsúfolt időszakban, amikor egyáltalán nem számítottam rá, érkezett egy üzenet Salamontól, amiben az állt, hogy szeretné tudni, van-e udvarlóm. Őt akkor még csak látásból ismertem a kolozsvári Egyetemista ifjkról, annyit tudtam róla, hogy virágokkal foglalkozik, és hogy ugyan azon az egyetemen tanul ő is, mint én. Nem ez volt az első alkalom, amikor üzenetet kaptam tőle, korábban igeverseket küldött, amiknek én nem tulajdonítottam különösebb jelentőséget, ezért nem válaszoltam rájuk. Később elmondta nekem, hogy megkönnyebbittem volna a dolgát, ha ezekre választ is adok.

Salamon határozottságát látva, hogy a figyelmen kívül hagyásom ellenére sem adta fel, kíváncsivá tett, hogy ki is lehet ő valójában, így elkezdtünk ismerkedni, kis idő elteltével pedig személyesen is találkoztunk. Ahogy egyre gyakrabban beszélgettünk, jó volt felismerni, hogy mindazok a tulajdonságok, amelyek jellemzik, rajta voltak azon dolgok listáján, amit látni szerettem volna abban a személyben, akivel megosztom az életem. Visszatekintve erre az időszakra, Isten gondviselését,

Tinisarok

A megbocsátásról

Amikor a megbocsátásról beszélünk, számba kell vennünk annak megadásának vagy visszatartásának lelki, érzelmi és kapcsolati következményeit. Lelki szempontból nézve, mások megbocsátása szoros kapcsolatban áll Isten nekünk való megbocsátásával (Mt 6:14). Ha úgy döntünk, hogy szívünkben helyet adunk bűnös érzéseknek, mint a megvetés, gyűlölet vagy harag, ezek közül egy is elég ahhoz, hogy távol tartsanak Istentől.

Az egyetlen gyógy mód a megbántott érzésekre az, hogy megbocsátunk és továbblépünk. Lehet, úgy gondoljuk, hogy a bocsánat visszatartásával bántóinkat büntetjük, viszont valójában ezzel magunknak ártunk. Ha szorosan belekapaszkodunk a fájó emlékekbe, megakadályozzuk, hogy sebeink begyógyuljanak.

A legmélyebb sebeket azok okozhatják, akik a legközelebb állnak hozzánk. Hogy megbocsátunk-e vagy sem, hatással lesz legfontosabb kapcsolatainkra. „A gyűlölet viszályt teremt, de minden hűtlenséget eltakar a szeretet.” (Péld 10:12). Remélhetőleg a bennünk levő szeretet elég erős ahhoz, hogy a helyreállást keressük az ellenségeskedés helyett, attól függetlenül, hogy tudatosan bántottak meg minket, vagy csak véletlenül okoztak kárt.

(Forrás: Tomorrow Clubs Romania)

jóságát látom, és hogy az Ő időzítése tökéletes volt. A Zsid 11:6-ot olvasva megértettem, hogy nekem hittel kell rálepnem arra az útra, amelyen Salamont hozzám vezette és hogy bátran igent mondhatok neki. Hét hónap ismerkedés után megkért, hogy legyek a felesége, majd ezután komolyabban neki fogtunk a menyegző megszervezésének. Örömmel gondolunk vissza arra a napra, amikor ismerkedésünk és barátságunk újabb szakaszába léphettünk: már férj és feleségként Isten áldását elnyerve, arra gondolva, hogy többé már nem kell egymástól elköszönni és egyedül elaludni.

Mint bármely más kapcsolatban, a miénkben is vannak kihívások. Számunkra a legnagyobbat a megélhetőség és az ott-hon hol létének kérdése okozza. Tanuljuk, hogy most már ketten vagyunk, különböző meglátásokkal és közös megoldásokat, döntéseket kell keresnünk. Tapasztalataink alapján szeretném megjegyezni, hogy az őszinte beszélgetés és nyitottság a párkapcsolat nagyon fontos és elhanyagolhatatlan része, valamint, hogy az alaposan át nem gondolt döntéseket mellőzzük, amikor még homályosan látunk a szerelemtől.

Számomra csodálatos élmény az, hogy egy fiúnak, aki távol él tőlem, az a vágy születik meg a szívében, hogy megismerjen és élete részévé váljak. Bízva annak a munkájában, aki mindent így tervezte, én is elmondhatom, hogy „hatalmasan cselekedett velünk az Úr, ezért örvendezünk” (Zsolt 126:3).

■ 2022. december 4-én, kísértük utolsó útjára Szilágynagyfaluban † **Király Györgyöt**, akinek Isten 92 évet ajándékozott ezen a földön. 1930. június 29-én született, második gyermekként egy négy gyermekes családban. 1946-ban adta át életét Istennek, és be is

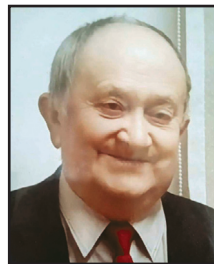
merítkezett, majd átélve a '60-as évek ébredését, megújult odaszánással szolgált több területen. Öt évtizeden át szolgált az énekkarban és húsz évig volt tagja a fúvószenekarnak. Igei szolgálattevő és vezetőségi tag volt hosszú időn keresztül, minden munkáját igyekezett alaposan és hűségesen végezni. 1954-ben kötött házasságot Varga Borbálával, akivel 30 évet éltek házasságban, majd az özvegység 38 éve következett. Házasságukat Isten négy gyermekkel, tíz unokával és tizenhárom dédunokával áldotta meg. Életének utolsó évében folyamatosan gyengült, ugyanakkor tudatosan készült az elköltözésre, várta a hazahívó szót. A gyászistentiszteleten Székényes Pál, a gyülekezet korábbi lelkipásztora hirdette az Igét a Jel 2:10 alapján, és Fazakas György ismertette az elhunyt életrajzát. A sírnál Nagy István testvér, a gyülekezet lelkipásztora szolgált a Jel 7:13-17 alapján. A vigasztalás és reménység hangjait szölgáltatta meg a gyülekezet énekkara és fúvószenekara is. Isten adjon vigasztalást és élő reménységet minden gyászolónak! (Unokája, Fazakas György lp.)

■ 2021. október 28-án, verőfényes késő őszi délután † **Kocsis Margit** testvérnőnk temetési istentiszteletét tartottuk meg a varaszótanyai temetőkerben. Testvérnőnk 1929. február 22-én született Hodoson. 18 évesen hallotta meg az Úr Jézus megtérésre hívó szavát, hátat fordított mulatozó világi életének, döntött az Úr Jézus mellett és alámerítkezett a Berettyó folyóban. 1951-ben házasságot kötött Erdei Gyulával és Varaszótanyára költözött, ahol évtizedeken át tevékeny és hűséges tagja volt a gyülekezetnek. Életének utolsó éveit Szilágyballán élő lányánál töltötte, ebből több mint egy évet súlyos, ágyban fekvő betegként, intenzív gondozásra utalva. A szenvedést csendben és türelemmel hordozta és úgy várta a hazahívó szót. Október 24-én, éjfélközei órában, életének 94-ik évében hosszú földi vándorútjának végéhez érkezett. A temetési istentiszteleten a kápolnánál Borzási Pál és Bányaí János lelkipásztorok, a nyitott sír előtt Veress Ernő lelkipásztor hirdettek ígét. A gyá-

szolók vigasztalásáért és az elhangzott üzenetek áldásáért Pardi Félix, Módi Miklós és Sorbán Barna tesrvérek imádkoztak. Alkalmi énekekkel egy több helyről, de elsősorban Szilágyballáról összesereglett népes énekcsoport szölgált magyar és román nyelven. Legyen testvérnőnk emléke áldott! (Király Márta, Szilágyballa)

■ Nehéz szívvel vett búcsút a Székelyhídi Magyar Baptista Gyülekezet közössége † **Futó Árpád** presbiter testvérünktől, akit az Úr 82 korában, 2022. április 26-án hazaszölgított közölünk. Testvérünk gyülekezetünknek mindig oszlopos tagja volt. Ritkán találunk olyan szeretettel szölgáló atyafit, aki a gyülekezetet olyan rendszerességgel látogatná, a szölgálatot

pedig olyan hűséggel végezné, mint ő tette. Komoly rálátása volt a Szentírásra. Bármikor kész volt az igei szölgálatra, amit hozzáértéssel, szeretettel, lelkiismeretesen végzett akár itthon, akár a misszióban. Hűséges volt családjához, amelybe született, hűséges volt családjához, amelyet az Úrtól kapott, és hűséges volt Urához, mindvégig. Békességgel bocsátjuk Urunkhoz, akit hosszú évtizedeken keresztül, lelkiismeretesen és hűségesen szölgált. Szeretettel emlékezünk rá. (Balla Frigyes)

■ Mostis (Erdei) Ildikó Gyöngyi testvérnő fizikai állapota az elmúlt év elején hirtelen gyengülni kezdett, orvosi vizsgálatok után kiderült, hogy testvérnőnk betegsége előrehaladott állapotban van. Néhány hét után, 2022. június 19-én az Úrhoz költözött. Testvérnőnk éveken keresztül a szatmári gyülekezet buzgó tagja volt. Isten különleges művészi tehetséggel áldotta meg, melyet az Úr szölgálatában éveig kamatoztatott. Gyermektanítói és énekszölgálataira és verseire sokáig emlékezni fogunk. Isten iránti szeretetének az öröme pedig példa lesz mindazok számára, akik ismerték. Életének utolsó szakaszában, amikor a fájdalom és a betegség gyengesége sújtotta, örömmel tudta elmondani: „az Úrban jó nekem”. Temetésére 2022. június 22-én Szatmárnémetiben került sor, ahol Isten vigasztaló ígétjét dr. Kovács József lelkipásztor hirdette. A családdal együtt valljuk: „Én vagyok a feltámadás és az élet, aki hisz énbenem, ha meghal is, él; és aki él, és hisz énbenem, az nem hal meg soha. Hiszed-e ezt?” (Jn 11:25-27) (Szabó Szilárd lp.)

A HÓNAP ÁHÍTATA

Megnyílt szemek

Aszembetegségek Izráelben gyakoriak voltak az erős napsugárzás és a szállongó por miatt. A vak emberek a társadalom legkiszolgáltatottabbjai közé tartoztak, és rászorultak mások szánalmára és segítségére. Jézus földön jártakor több vakságban szenvedő beteget is meggyógyított. Ez része volt az ő messiási szolgálatának: „Az Úr Lelke van énrajtam, ... azért küldött el, hogy a szabadulást hirdessem a foglyoknak és a vakoknak szemük megnyílását...” (Lk 4:18-19).

A Mk 8:22-30-ben megfigyelhetjük azokat az embereket, akikről elmondható az, hogy megnyílt szemekkel rendelkeztek. Először is látjuk azokat, akik a vak embert odavitték Jézushoz, és kérték Őt, hogy érintse meg. Jézushoz vitték, mert Nála látták a megoldást. Nyitott szemük volt arra, hogy felismerjék Jézusban az áldott orvost, aki éppen az ő falujukba, Bétsaidába jön, gyógyulást adni mindazoknak, akik ezt kérik. Imádkozzunk ilyen nyitott szemekért! Beteg, megfáradt, gondterhelt, boldogtalan emberek élnek körülöttünk, akiknek arra van szükségük, hogy Jézus gyógyító érintését megtapasztalják. Adj a Jézus, hogy meglássuk őket, és legyünk készek szolgálni feléjük (Mt 25:34-36)!

Másodszor, figyeljük meg a vakságban szenvedő embert, aki a Jézus beavatkozása folytán visszanyeri látását! A gyógyulás azzal kezdődik, hogy Jézus kézen fogja és kivezeti a faluból. Soha nem volt még vak embernek ilyen Vezetője (Matthew Henry). Ezután Jézus a beteg szemére köp és ráteszi a kezét. A gyógyulás azonban nem áll be - csak részlegesen. Jézus újból ráteszi a kezét, és akkor az ember teljes mértékben visszanyeri a látását. Életét megváltoztató csodát él át (Lk 1:37). Gyógyulásával Jézus egy új, reményteljes jövővel ajándékozta meg. Újrakezdhetette életét most már egészségesen és boldogan. Isten ma is kész megmutatni az ő csodatevő hatalmát. Lehet, hogy éppen erre van szükséged, kérd az Urat Dáviddal együtt: „Tégy csodát híveddel...” (Zsolt 17:7).

Harmadszor figyeljük meg Pétert, akinek Jézus a lelki szemeit nyitja meg, és ennek folytán csodálatosan tesz bizonyosságot Mesteréről: „Te vagy a Krisztus!”.

Napjainkban sokféle vélemény van Jézus személyét illetően, (nem volt ez másképpen kétezer évvel ezelőtt sem), ezért szükség van olyan keresztyénekre, akik Péterhez hasonlóan világosan és bátran megvallják Jézust, mint Messiást, mint Megváltót. Legyünk mi Krisztusnak ilyen bátor bizonyosságtételei az előttünk álló új esztendőben is! Legyünk mindig készen számot adni a bennünk élő reménységről, amikor erre Isten lehetséges ad (1Pt 3:15)!

Szabó László lp. (Áhítat - 2009)

A VISZ országos választókonferenciája Zilahon

ARomániai Magyar Baptista Vasárnapi Iskolai Szövetség 2023. március 4-én a Zilahi Magyar Baptista Gyülekezetben tartja meg ORSZÁGOS VÁLASZTÓ KONFERENCIÁJÁT.

Kérjük a gyülekezetek támogatását annak érdekében, hogy a vasárnapi iskolák képviselve legyenek tanítók által a választáson. A szabályzat szerint minden 10 gyermek után egy tanító vehet részt a választáson; ahol kevesebb, mint 10 gyerek van, ott 1 tanító; ugyanakkor jelezzük, hogy mindenkit szeretettel várunk a konferencia többi részére. Meghívott előadónk Balla Frigyes, Székelyhídról, aki a jelen kor égető problémái és nehézségeire rávilágítva fogja bátorítani a résztvevőket.

Várunk mindenkit szeretettel, hogy együtt adjunk hálat az elmúlt négy évért, és egy lélekkel vigyük az Úr elé az előttünk álló éveket, rá bízva mennyei Atyánkra a következő VISZ-vezetőség és az egész Vasárnapi Iskolai Szövetség munkáját.

A gyülekező és bejelentkezés 9:30-10:00 között történik. A konferenciát 10:00-kor kezdjük, s egy kései ebéddel zárjuk, délután 2:30-kor.

Kérjük, jelezzétek gyülekezetenként a részvételi szándékotokat a zökkenőmentes szervezés érdekében legkésőbb február 26-ig Bereczki Kláránál a következő telefon / WhatsApp számon: 0764665453.

Szeretettel, **a Romániai Magyar Baptista Vasárnapi Iskolai Szövetség vezetősége**

Szeretet – kiadja a Romániai Magyar Baptista Gyülekezetek Szövetsége

Elnök: Pardi Félix **Főszerkesztő:** Szabó László

Felelős szerkesztő: Gönczi Géza

410050 ORADEA, Str. Gen. H. M. Berthelot 5.

Szerkesztőségi telefonszám: 0735 500 009

E-mail: szeretetlap@gmail.com

Postázás: Papp Margitka, 0735 500 919

A szerkesztőség fenntartja a jogot, hogy a kéziratokat szükség szerint átdolgozza.

Lapzárta: a megjelenést megelőző hónap 12-e.

Nyomtatás: Pentaprint Nyomda, Bihar.

A lap megjelenik havonta. ISSN 1223-4605

Február kérdőjelei

„Végtelen, nagy szoba a világ, S hideg van benne, sokszor nagy hideg.” (Füle Lajos: A hamu tanítása)

Február a „szegény ember hónapja”. A szépirodalomból tudtam meg legkorábban, hogy ez a kettő így összefügg. Harmadik osztályosok lehettünk, és csak keveseknek volt olvasókönyve. A kis történeteket ezért a tanítónéni olvasta fel hangosan. Tél végén jártunk. Hasonló időszakról szólt az elbeszélés is, meg egy olyan gazdáról, aki egyetlen tehenének eltartásával küszködött és más eleség híján az istálló szalmafedelét szedte le sorban. „Éjszaka van. Az éhes állat fel-felbőg. És a lyukas tetőn bebámul a hold.” Ilyenképpen zárult a történet. Szomorúságunkat fokozta az is, hogy a tanító néni hangja csendes sírásba fordult. Megszeppentünk, és az a tanóra máig emlékezetes maradt.

Elég lesz-e tavaszig a tartalék? – februárban már aggodalmasan nyitogattuk a szeneskamránkat. A diktatúra éveiben, darabig még az új rendszerben is egy nagy étvágyú kazánnal fűtöttünk. A kiégett agyagos lignit a kert elején halmozódott kupacba, és ráadásul még az is szorongatott, hogy mit tegyünk a veteményekre ártalmas salakkal? Mennyivel könnyebb lenne a fatüzelés, sóvárogtunk, vagy valami más, amelynek az égésterméke kevésbé káros.

F. L., a városi költőember, a szavak és gondolatok mestere, nézi reggel a hamut: „odalent / A nagy kosárban, míg pihent puhán”. S a szürke, elomló halmok fölött megérez „egy nagy kérdőjelet”.

Mert szinte hallja, hogy a kosárban „A fű, a fa, az erdő élete” hallgat. És mint az utolsó útjára készülőt, láthatatlanul körülállják „boldog kis szobák, ... a dermedt emberek”, és „megköszönik, hogy otthonuk meleg”. Füle Lajos első kötete, A hamu tanítása címadó verssel 1989-ben jelent meg. Megírását a hívő ember egyik legnagyobb kérdése, a körülményektől független, csendes szolgálat motiválta.

Februárt kerek egy éve a közelben dúló háborúval kötjük össze. Szertefoszlott ezzel nemzedékemnek ama hosszan tartó reménykedése, hogy többé ilyesmi már nem történhet. Hiszen kicsi lett a világ és gazdag, amelyben a hajdani kérdőjelek már nem rettetgetnek. De a költő mintha csak előre látta volna: „végtelen, nagy szoba a világ, / S hideg van benne, sokszor nagy hideg”.

A Mester egyszer azzal zárta tanítását: „Megértettétek-e mindezeket?”. Versében a költő szintén megszólított. És amiként válaszol, segíthet alázattal mondanunk: „Megértettük, Uram”.

Szilágyi László

Füle Lajos

A hamu tanítása

A hamut néztem reggel, odalent,
A nagy kosárban, míg pihent puhán;
S szürke, elomló halmai felett,
Megéreztem egy nagy kérdőjelet.

A nagy kosárban, benne hallgatott
A fű, a fa, az erdő élete.
És kijelentést hordozott a csend,
Hogy hivatásának mind megfelelt.

S míg a kapuban a kosár hamu
Útjára készült némán, boldogan,
Hogy valahol, egy csendes nyughelyen,
A földbe térjen, és humusszá legyen,

Úgy éreztem, hogy láthatatlanul,
Körülállják a boldog kis szobák,
Körülállják a dermedt emberek,
És megköszönik, hogy otthonuk meleg.

Ott álltam én is, a kapu alatt,
És megáldottam én is a hamut.
S megköszöntem a kérdőjelet,
Melyet szívembe Isten így vetett:

El tudsz-e égni lassan, másokért,
Mint egy darab fa, hogyha tűzbe vet
Dermesztő téiben egyszer a kezem?
Szolgálsz-e zokszó nélkül nesztelen?

Akarsz-e égni szent oltáromon,
Névtelenül, mint egy a sok közül?
Ha életedből csak hamu marad,
Áldozod-e még úgy is magadat?

A hamut néztem, és néztem a szívem;
Árnyékok jártak a kapu alatt. –
– Én erre képes nem leszek soha;
De Jézus él és áll a Golgota!

Én éreztem, hogy ő a felelet,
És éreztem, hogy benne az „igen”;
Isten Lelke távlatot nyitott,
Ott állt kibontva, ott állt a titok,

Hogy végtelen, nagy szoba a világ,
S hideg van benne, sokszor nagy hideg.
De lánggra gyújtott életek dalolnak
az áldozatról, és övék a holnap.